

Гра у три руки

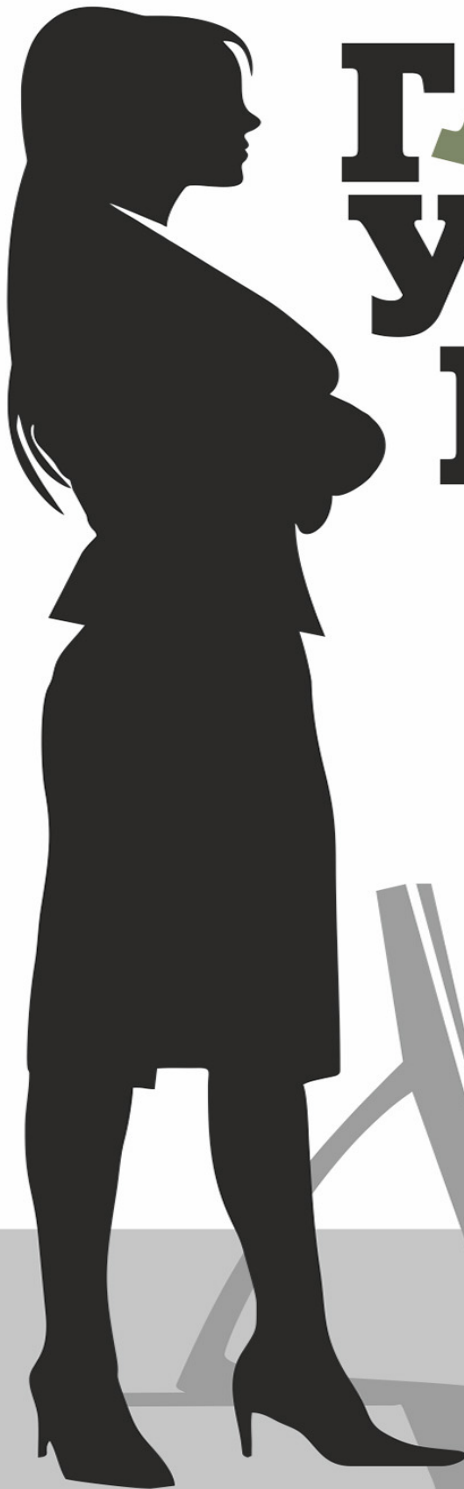
Детективи відомого українського письменника Олексія Волкова, лікаря за фахом, завжди неординарні. Навіть найдосвідченішому читачеві зазвичай до останніх сторінок не вдається спрогнозувати розв'язку. В романі «Гра у три руки», на відміну від попередніх, уперше за багаторічну практику «доктора детективних наук» Олексія Волкова головну партію виконує жінка, яка намагається розплутати клубок обставин, здатних запросто зламати хребет і сильному чоловікові. Втім, існують жінки, здатні пограти в «чоловічі» ігри. Комбінації в їхньому виконанні елегантніші, удари влучніші, а відчуття жалю чи прояви пощади іноді взагалі відсутні. Але як би там не було, дві жіночі руки слабші від чоловічих. Чи не забракне їм сили у найбільш вирішальну мить? Однак цим не вичерпується головна інтрига роману! Паралельно зі своєю героїнею автор наважується на спробу самотужки проаналізувати процеси, що відбуваються в її душі та свідомості. Ризикована і невдячна справа, адже збагнути жінку до кінця не вдавалося ще нікому. Що вийшло? Судіть самі...

ВОТКОВ

ОЛЕКСІЙ

ГРА У ТРИ РУКИ

Серія «Детективна агенція ВО»

Олексій Волков

ГРА У ТРИ РУКИ

Роман

Серію «Детективна агенція ВО»
засновано 2016 року

Детективи відомого українського письменника Олексія Волкова, лікаря за фахом, завжди неординарні. Навіть найдосвідченішому читачеві зазвичай до останніх сторінок не вдається спрогнозувати розв'язку. В романі «Гра у три руки», на відміну від попередніх, уперше за багаторічну практику «доктора детективних наук» Олексія Волкова головну партію виконує жінка, яка намагається розплутати клубок обставин, здатних запросто зламати хребет і сильному чоловікові. Втім, існують жінки, здатні пограти в «чоловічі» ігри. Комбінації в їхньому виконанні елегантніші, удари влучніші, а відчуття жалю чи прояви пощади іноді взагалі відсутні. Але як би там не було, дві жіночі руки слабші від чоловічих. Чи не забракне їм сили у найбільш вирішальну мить? Однак цим не вичерпується головна інтрига роману! Паралельно зі своєю героїнею автор наважується на спробу самотужки проаналізувати процеси, що відбуваються в її душі та свідомості. Ризикована і невдячна справа, адже збагнути жінку до кінця не вдавалося ще нікому. Що вийшло? Судіть самі...

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу видавництва.*

978-966-10-7417-9

Якщо ти здатна заробити за день удвічі більше, ніж вартує авто коханого, то важко спромогтися дихати з ним одним повітрям. Ні, спробувати цікаво і навіть приємно. Проте кінець завжди незмінний, і йому не спроможні запобігти ні важливі спільні уподобання, ні змістовний секс, ані загальнолюдські симпатії, замішані на гнітючому відчутті самотності у непривабливому світі.

Саме такі життєві розклади і змусили Ірину звертатися напередодні Нового року невідомо до кого з більш аніж дивним та водночас банальним проханням. Він стояв у вітрині салона мобільного зв'язку і дивився на неї. Звідки тут узявся художньо виконаний манекен, можна було лише здогадуватись. Ясні очі вбраного у дідморозівську шубу бовдура зустрічалися поглядом з кожним відвідувачем салона, обіцяючи новорічні дива. Тримавши коробку наперед себе, вона наблизилась упритул.

Нічого не скажеш, красень... Ця жінка давно вже звикла робити сама для себе і дива, і подарунки. Ні, не те що бракувало бажуючих. Просто їхні матеріалізовані знаки уваги завжди викликали криву й дещо зневажливу посмішку хоча б з тієї причини, що дарувальники незмінно мали щось на меті. А подарунок по-справжньому цінний, якщо він — від душі, з власної потреби.

Смартфону в коробці якраз і була призначена роль новорічного подарунка самій собі. Такого приємного, святкового, радісного. Щойно це відбулося, проте на душі не розвиднілося. Навпаки, Ірина з острахом відчувала наближення чергового «депресняку», такого невчасного з огляду на календар. Та й чи варто очікувати від загнаних у блискучий корпус мікросхем поліпшення душевного стану, не кажучи вже про диво?

Ірина не була сентиментальною жінкою, проте мала схильність до раптових душевних поривів — безперечно. А Новий рік, що не кажи, свято, призначене викликати особливі асоціації навіть в останнього бандюгана у цьому місті. Та й не тільки у цьому. Манекен головного новорічного персонажа дивився радісно і весело у самісінькі очі. Нормальний рекламний хід. А при згадці про календар несподівано уявилося, що це не псевдо-персонаж, а той, кого вона бажає бачити. Сто грамів коньяку, пропущених нашвидкуруч на корпоративній

вечірці, доробили свою справу, і перед нею наче насправді стояв отой єдиний, чий подарунок мав би бути найреальнішим, найноворічнішим і найбажанішим.

«Я хочу попросити у тебе в Новому році чоловіка. Ні, навіть не у сімейному розумінні — просто чоловіка. Гідного, нормального. Справжнього мужчину, здатного хоча б стабільно перебувати поруч, розуміти і приймати рішення, як личить чоловікові. Хіба ж я на це не заслуговую?»

Думка прийшла й пішла швидко, навіть миттєво. Чи встиг би він почути, якби був справжнім? Той, хто хоче, — почує завжди. Бовдур продовжував дивитися, наче й нічого не сталося, наче така жінка, якою вважала себе Ірина, не ошчасливила його довірою взяти участь у власній долі. Проникливі очі манекена й не збиралися подавати знаку, що прохання почуте. І тоді її думки сягнули вище — до Діда Мороза справжнього, якщо такий існує. Повторювати все спочатку навряд чи було варто. Той, хто хоче почути, — почує завжди.

А смартфон виявився таки справжнім дивом. Давно вже пора його мати, та на себе завжди бракує часу. Вона розрізала упаковку і заставила нову сім-карту. Ота стара, зачовгана з її телефона ніяк не в'язалася з новою «іграшкою». Та й оператора здалося б змінити — МТС «дістав по повній програмі». Апарат швидко завантажився. Куди зателефонувати? От би витягти й із себе самої отой старий затертий чіп, який нахапався вірусів, непотрібних номерів й глючить у найнедоречніші моменти...

Неможливо. Не вийде, хоч як крути.

А шкода.

Настрій упав зовсім. Пік нового «депресняку» мав збігтись із межею двох років. Раптом не захотілося нічого. Взагалі нічого. Краще б отак: прокинутися завтра і опинитися вже на роботі. Не реально. Туди — аж десятого січня. Куди подітися? Як не збожеволіти?

Тишу розколов старий телефон. Альбіна. Так би мовити, подруга.

— Ну...

— Що — ну?! А де ти є?

— Вдома.

— А чому? Котра година?

— Скоро восьма.

— Нормально... Невже ми ні про що не домовлялися? Валерій телефонував. Він уже набрав суші і їде. Трохи у «корках», але зараз буде. Про тебе питав.

— Я рада. Просто щаслива, що він питав про мене. От від самого ранку мрію почути це — віриш?

— Чого ти заводишся? — не зрозуміла Альбіна. — Він увесь день справді питає. Конкретно запав мужик. То ти будеш? Що йому сказати?

— Алю... — протягнула Ірина, заплющуючи очі, — скажи мені чесно, тебе саму цікавлять суші як такі?

— Мене... — розгубилася та. — Власне, мені однаково...

— То скажи, нехай запхає їх собі у задницю. Мужик, блін... Усе. З прийдешнім Новим Роком і щастя вам усім!

Ірина вимкнула телефон. Зовсім. Бо Альбіна зараз телефонуватиме ще. Потім дасть її номер Валерію, і той візьметься до справи власноруч. Манекен із київстарівського салона виник в уяві знову. Дідька лисого! Не зійде моє замовлення тобі з рук отак на халяву! Думаєш, поїду, наїмся «сушів», потім потрахаю з місяць цього козла з фарбованим волоссям та педікюром, — і вважатимемо твої зобов'язання виконаними?! Хріна собачого! Справжнього мужика давай, інакше з тебе дід Мороз такий самий, як із мене черниця.

Вона вклалася перед телевізором, який, здавалося, не надто ліз зі шкіри у намаганнях розрадити примхливу господиню, розуміючи, що за півгодини вона вже спатиме. Довелося ще прогулятися босоніж до кухні та влити у склянку йогурту. Все. Спати. Інакше за годину їй захочеться троццити елітні меблі, яким не виповнилося ще й року. Зараз. Усередині також вляжеться, і тоді буде змога заплющити очі. А завтра сісти за комп та розписати відрядження для дилерів. О-о... на півроку вперед. Для цього постійно бракує часу, і вирішувати доводиться в останню мить. Ось на що витратить час.

Новий смартфон ледь помітно блимав синім поруч на тумбі. Його можна не вимикати, адже цього номера ще ніхто не знає. Отже, не збудить. Хіба б Дід Мороз рвучко взявся до справи, тоді... Ну, звісно, задля такого не гріх і прокинутися. Вона стишила до мінімуму звук телевізора, збираючись заснути під нього.

Ніхто не зателефонує.

Ніякого «Дідмороза» нема. Сподіватися щодо цього, як стосовно всього іншого, можна тільки на себе.

Тому вона знову розплющила очі й узяла смартфон. Несправедливо буде, якщо цієї ночі ніхто ним не привітає. Старий телефон — у другій руці. Увімкнути його лише на хвилину-дві. О Боже! Шість пропущених дзвінків. Один від Альбіни і п'ять з незнайомого номера. І есемеска, також від неї.

Як знаєш, подруго, я дала твій номер. Пристав з ножем до горла. Розбирайся сама. На другий раз не стріляй очима.

Отже, інші дзвінки — від Валерія. Пішов ти!.. Джипер сраний.

Вона поглянула на свій новий номер і набрала його на старому телефоні, замовивши написання смс-повідомлення; а коли з'явився курсор, не довго думаючи, написала:

Знаю, що ти є. Знаю, що тобі неймовірно важко. Будь ласка, тримайся. І хай тобі щастить у Новому році! Думаю про тебе. Бережи себе. Я з тобою.

Повідомлення відправлене. Зараз, у Новорічну ніч, коли мережі перевантажені, есемески надходитимуть із величезним запізненням — може, за дві години, а може, й за три. Вона вже спатиме і не прокинеться. Зате завтра прочитає її на дисплеї нового смартфона. І відчує приємність — так, ніби хтось справді відправив їй цей нехитрий текст. Той «хтось», кого ще належить обрати бовдурові у червоній шубі. У цьому світі потрібно дбати про себе самій. А «Дідові» необхідно просто допомогти, раз він уже зовсім «мишей не ловить». Усе.

Але вимкнути старий телефон Ірина не встигла. Знову засигналив той самий номер — шостий раз. Той, що мав би належати Валерію. А якщо не йому? Якщо раптом УЖЕ ВІДБУЛОСЯ?! Та відразу ж надійшла смс із того самого номера. Ну ось, зараз дізнаємося. Все-таки Валерій.

Ірочко, візьміть трубу! Мені треба сказати вам у новорічну ніч щось конкретно важливе.

Її ненакладні нігті швидко забігали по клавішах, відповідаючи наполегливому кавалерові:

Мені також: не мастить суші приправами, бо пектиме.

Вимкнула телефон. Затримка не відігнала сон, який наново почав огортати з неабиякою силою. Хоч із цим пощастило! Очі заплющилися до ранку.

II

Завірюха вила так, що дивно було не прокинутись. Оце так Новий рік! Нічого собі. Вона вилізла з-під ковдри і вимкнула телевізор. Сон злетів швидко. Голова не боліла, й у всьому тілі відчувалася виспаність. У квартирі тепло, і це лише підкреслювало некомфорт за вікном. Увімкнувши чайник і плюснувши з крана в очі, Ірина заходилася готувати каву. Як же класно, коли людиною керують розумні думки!

Що робить зараз Альбіна? Напевно, зовсім ніяка або ще спить. Якби вона, Ірина, була з тією компанією, то зараз жахливо боліла б голова і нудило б. Напевно, цей Валерій приставав би до неї півночі, і зовсім не факт, що їй схотілося б підтримати його ідеї. Тоді все перетворилося б на цілковиту нудь, після якої відходити ще довше. «Візьміть трубу»... «Ірочко»... На панелі Ірочка. Козел...

Шмигнувши з кавою назад під ковдру, сьорбнула запашний напій, і до рук одразу ж попросився смартфон. До речі! Там щось повинно бути! Очі розплющилися ширше. Табло залишилося порожнім. Може, ще не навчилася? Та ні, ось вони, повідомлення. Нічого не надходило. От вам МТС! Напевно, загубилось у тенетах мережі, дійде аж надвечір, коли свято вже й забудеться. Дід Мороз ігнорував конкретно, незважаючи на прямі спонукання. Ну й пішов ти туди ж саме!. Дуже треба...

А от Альбіну здалося б збудити. Щоби життя медом не здавалося. З Новим роком привітати — подруга яка-не-яка. Увімкнула старий телефон, і засвітилося подряпане табло. Ого-го! «Оце все» був Валерій. «Делете» без роздумів. У списках проясніло. Дзвінок від Альбіни. Купа привітальних есемесок від знайомих. Читаючи, Ірина викидала їх поодинці. Кава продовжувала парувати на тумбі, наповнюючи кімнату ароматами. А це? Номер виявився незнайомим. Мало хто на Новий рік...

А я про тебе не здогадувався. Хто б ти не була, — дякую. І тобі щастя у Новому році! Тепер я теж думатиму про тебе.

Що це було?!

Доходило дуже повільно, але за п'ять хвилин Ірина вже не сумнівалася, що власноруч відправлена вчора есемеска на новий

смартфон не надійде ніколи. І винен у цьому ніякий не «Дідмороз» — вона сама. Адже номер, за яким відправила вчорашнє повідомлення, зараз висвічувався на табло її старого телефона і відрізнявся від номера смартфона лише однією цифрою — другою з кінця. Написи на клавішіках давно постирались, і, клацаючи у напівтемряві, вже сонна, вона замість «дев'ятки» набрала «шістку», що була поруч над нею. Виходило, смс таки дійшла за адресою, ще уночі. А людина, яка отримала її, спромоглася на відповідь. «Відкривши» обидва повідомлення, Ірина ще раз пробігла очима:

Знаю, що ти є. Знаю, що тобі неймовірно важко. Будь ласка, тримайсь. І хай тобі щастить у Новому році! Думаю про тебе. Бережи себе. Я з тобою.

А я про тебе не здогадувався. Хто б ти не була, — дякую. І тобі щастя у Новому році! Тепер я теж думатиму про тебе.

Що називається, навмисне не виггадаєш. Вона скрушно похитала головою. Новорічна ніч таки не обійшлася без пригод. Комуś отак ляпнула — без замаху. Те, що було призначене самій собі. Ото, напевно, очі викотив! Телефонувати до Альбіни перехотілося. Нехай спить. Цікаво, чи пояснила вона зміст есемески про суші Валерію? Сам же ж не дійде. Якщо пояснила, то цей «ромео» більше не телефонуватиме. Зараз, напевно, ще напівмертвий...

Табло старого телефона заблimalo, щойно той опинився на тумбі. Накаркала... Ні! Цифри на екрані майже повторювали номер її смартфона, відрізняючись лише на одну. Оце «попала»... Схоже, доведеться якомога делікатніше пояснити людині, що трапляються такі помилки, і, можливо, навіть попросити пробачення.

Бачу, ти вже прокинулася. Доброго ранку! Гарного року! Я радий, що ти є. Хто ти?

Скрушно хитати головою після отримання есемесок помалу входило у звичку. Цирк безплатний! Ще один, який вчепиться, наче реп'ях до хвоста собачого. Ще й невідомо хто. Ну, Валерій — тут зрозуміло. Хоч ноги її бачив та й усе решту. А цьому чого? Ясні очі «мобільного» бовдура у червоній шубі згадалися напрочуд доречно. Допросилася, блін...

Вибачте, вчорашня смс потрапила на Ваш номер помилково. Прошу більше не турбувати.

Краєчок нігтя так і не наважився натиснути кнопку відправлення. І причиною була не дурна думка, що, можливо, це таки той, до кого зверталась учора, вирішив задовольнити прохання. Щось інше. Ну хоча б те, що написано у повідомленні. «Бачу, ти вже прокинулася. Доброго ранку!.. Я радий, що ти є...» А не «візьміть трубу!» Після чемних слів незнайомця важко було так от узяти — і шарахнути. Наче попхати зі столу кришталеву вазу, нехай навіть абсолютно нікому не потрібну. Тож смс відредагувала швидко.

Я Ірина. Моя вчорашня смс прийшла до Вас випадково. Ще раз — пробачте.

Однак чому на «ви»? Попередня написана на «ти». Але ж була спрямована до себе самої. Отже, все правильно.

Відповідь надійшла негайно.

А я Олег. Шкода. Дуже шкода. Якщо захочете піти, я не образюсь. Але прошу — залишіться. Я не зроблю Вам нічого неприємного.

Отакі повороти. Усе це тягло якщо не на дитячий садок, то на перший курс університету безперечно. Вона так і написала, через кілька секунд отримавши відповідь, що це свідчить лише про молодість як мінімум душі. Й одразу ж телефон засигналив про надходження нової есемески.

А кому була призначена ота найперша смс? Іншому чоловікові? Обіцяю, я не намагатимуся відібрати вас у нього.

Ставало дедалі цікавіше. Схоже, з ним не скучиш. А номер старий однаково потрібно буде колись ліквідувати. Так що...

Писалося чомусь дуже швидко й легко. Ірина розуміла — феномен спілкування з людиною, якої не знаєш і яку ніколи не побачиш. Багато хто вдається до цього. Вона ще не пробувала. А у житті варто спробувати всього.

Писала сама до себе, на свій другий номер. Хотілося не залишитись у Новий рік без вітання.

Не шкодуйте про цю помилку. Ви ж вітання все-таки отримали. А я завдяки Вашій смс зберіг децю цінніше. Не пропадайте. Будь ласка.

Його спроби спілкування не мали навіть відтінку нав'язливості — виглядали делікатно і викликали приємні відчуття. Ця людина писала без помилок і вміла точно висловлювати думки у формі, що не спричиняє незручностей. Мимохіть уявила, як може виглядати такий чоловік. Напевно, високий, незагодований, у простому одязі без закидів у крайність, зі спокійним урівноваженим поглядом. Чомусь саме такий образ намалювався.

План відряджень складала з проблемами. То бракувало працівників, то не вписувалась у бюджет. Зрештою, вже увечері зліпила щось більш-менш пристойне. Якщо шефа не почне ковбасити щодо радикальних змін курсу, проект бездоганно працюватиме півроку. Одним головним болем менше.

На годиннику — десята. І завтра знову вдома. Альбіна образилася. Це ж вона десь вишпортала Валерія. Для неї. А хто просив? Дрібниці, перетреться... Цікаво, а що робить той, хто нібито претендував на роль новорічного подарунка? Олег. Зайнятий своїми справами? Чи просто знає міру? Чомусь здалося, що друге. Голова гула після дня, проведеного за компом, і вона швидко вляглася. Телефон наче сам попросився до рук.

Мені сумно. Новий рік безрадісний. І увесь рік очікую не кращим.

Це було правдою. Ні, у стратегічному плані вона завжди сподівалася на те, що життя влаштується якнайкраще, а глобальні мрії завжди були «генеральськими». От тільки тактичні прийоми постійно підводили, і на «даному етапі» завжди щось не клеїлося, не складалося. Звісно, це було тимчасово, і врешті-решт колись усе зладиться якнайкраще. Проте кожний Новий рік чомусь викликав «розмокання» більше, ніж попередній.

Він озвався. Складалося враження, що ця людина зараз також лежить і чекає, з ким можна поділитися.

Сум відвантажте мені, я впораюся за обох. А рік значною мірою залежить від зусиль самої людини. Якщо вони не дають результату, отже, можливо, їх не зовсім у тому напрямку докладають.

Наступна смс надійшла майже відразу, Ірина не встигла навіть осмислити першу.

Цього року ви вже врятували одну людину щонайменше від самотності. А отже, він таки не минув дарма.

Висловлювати щирі думки далекій та незнайомій людині було справді зручно. Тому Ірина також не затрималася з відповіддю.

Мене мало втішає зроблене добро, якщо воно не знаходить конкретного втілення у зворотному напрямку.

Добро винагороджується завжди, рано чи пізно. І якщо Ви натякаєте на Ваш егоїзм, то гадаю, справа все-таки не у ньому, а в нетерплячості.

Ця людина на все відповідала без затримок і вміла бачити не гірше, ніж Ірина сама. З ним можна було спілкуватися на рівних. Думка про те, що зараз би взяти і зателефонувати, несподівано викликала гарячу хвилю. Ого... Чого раптом? Та можна, звичайно, але... Чому він цього не зробить? Та й потім: що, як у нього негарний голос або, припустімо, звичка затинатися? Нехай він і розумна людина, але аура спілкування зникне. Навряд чи Ірині захочеться продовжувати. Тож не варто. Схоче — запропонує сам. На мить їй уявилося, що він такий собі гурман у «жіночій» справі. Не квапиться, смакує. Отримає все, що можна, телефоном, потім запропонує зустрітися, потім забажає трахнути. Тоді це банально і справді не варте продовження. Від таких думок «есемескатися» розхотілось, але вона надіслала ще одну.

З вами цікаво спілкуватися. Дякую за щирі думки. На добраніч. Приємних снів. Не пропадайте. До завтра.

III

Завтра намалювалося похмурим днем з головним болем і жахливо неприємними відчуттями у горлі. «Де я згрішила»? Не пила холодних напоїв, не вибігала з машини на пронизливий вітер... Морозиво! Корпоративна вечірка таки збиралася вилізти боком.

Гарячий чай ковтався насилу, і від цього роздратування вирувало як у горлянці, так і у свідомості. Ноутбукові лише доводилося терпіти. Ближче до обіду Ірину охопила жахлива втома, почало морозити. Ну, от, схоже, піде за повною програмою. Добре, що дні святкові. А якби у такому стані ще й працювати...

Доброго ранку. Як Ви?

За хворобою вона й не помітила, що вже «не сама». Справді, коли надходили смс, виникало відчуття, що ця людина — поруч. Дивне враження.

Погано. Горло болить. Захворіла. Прикро. Напишіть щось приємне...

Відповідь виявилась як завжди швидкою, а відкривши повідомлення, Ірина несамохіть розплющила очі ще ширше. Есемеска була великою й містила конкретні поради з усунення її неприємної ситуації. Облом для душі, яка вже намірилась отримати порцію заспокоєння і приємності, зате для тіла...

Тілом Ірина ніколи не нехтувала, тому негайно заходилася виконувати рекомендації. На вказівний палець справно намотала «порцію» бинта і занурила у спиртовий розчин йоду. З Богом...

Заплющивши очі, вона таки зуміла вимастити горло. Блювотний рефлекс був жахливим, а після цього запекло так, що покотилися сльози. «Ну, дякую тобі, невідомий раднику. Зараз і я відішлю тобі теплу смс. Таку теплу, як мої відчуття»... Стогнуци від печії, вже розробляла іншу суміш, піддивляючись у пошкрябане табло. Схоже, телефонні картки час міняти місцями. Чай містив лимон, алое, соду і ще багато інгредієнтів, які, наче навмисно, опинилися під рукою. Усі як один! Мимоволі виникало враження, що він тут, поруч і має змогу спостерігати за нею, знаючи, що накидано в кухонних шухлядах.

Випивши чай, пополокавши ним горло, Ірина оглянула себе з ніг до голови. Що ж, якщо це справді так, їй нема чого соромитися.

Подивися. Думки повеселішали самі собою. У бажанні відписати вона влізла під ковдру, проте й не зчулася, коли заснула. А розплющивши очі, зрозуміла, що справи не настільки кепські. Ковдра навколо стала вологою. Це ж треба так пропотіти! Горло припинило пекти, і залишалося тільки відчуття, наче з одного боку щось заважає.

Вона перевдяглася в сухе і взяла телефон. Нічого. Наче знав, що «пацієнтка» засне. Дива та й годі.

Дякую! Я майже здорова. Ви що — лікар?

Ні. Педагог. Математика та фізика. Радий був прислужитися.

Нормально! Хе!

Захотілося похитати головою і розвести руками. Прогресуємо, Ірино Ігорівно! Після полковника СБУ, декана консерваторії, відомого адвоката та двох директорів фірм, де довелося працювати, це був «прогрес». Шкільний учитель, ще й телефоном.

Тобто, ви працюєте у школі?

Ні, у приватній структурі. Репетиторство з особливо обдарованими.

Що це — іронія? Оце — про особливо обдарованих. Чи, може, справді? Складалося враження: ця людина пише те, що думає, не любить «пудрити мізки». І водночас він здався хорошим психологом. Схоже, за тих кілька коротких повідомлень, написаних нашвидкуруч, зумів розкусити, що її не цікавитиме загнаний життям шкільний учитель. А втім, яка різниця? Знайомство ж телефонне.

І я у приватній. Економіст. Ще раз дякую. У Вас — талант лікаря. А ще у мене враження, що Ви мене знаєте.

Таке враження виникло зненацька. І усвідомлення, що вона сама випадково натрапила на цю людину, а не навпаки, не спростовувало його.

Талантів не маю взагалі. Просто ерудиція вище середньої. Зараз це не цінують... Вас знаю лише телефоном і в принципі проти реального знайомства. Гадаю, Ви розумієте, чому.

Нормальний хід. А ви хитрий тактик, пане Олеже. Приспати пильність бідної дівчинки. Бачте, не планую знайомитися. Це вона має

схотіти. Спочатку підсвідомо. І тоді залишиться тільки хапнути. А якщо ні?

Не зовсім. Поясніть.

Важко двома словами. Я подумаю.

А розмовляти елітний педагог вочевидь не вміє... Справді психолог. Тобто, це вона повинна зрештою набрати його номер і сказати «привіт». Хмм... Цей знавець психології свідомо віддавав ініціативу жінці. І самій же схотілося додати — тій, яка впродовж життя звикла тримати її. Виходить, прорахував її, Ірину. Отже, таки психолог. Ну, гаразд. Позмагаємось у цій директорії. Полетіла нова есемеска.

Тоді пропоную вийти в інтернет. У Вас є така можливість?

За кілька секунд:

Звісно. Приймаю. У мене урок. Лягайте. Хворій потрібно спати. Зранку читайте пояснення. Надішліть Ваш емейл. Прокідайтеся здоровою.

От вам і наступний етап. З тією різницею лише, що вона прогнозувала відразу розмовний. Але доведеться пройти ще електронний. Чому ні? Цікаво — запропонує зустріч чи захоче обмінятися фотками? Як би не було, а від цього моменту загадковість припиниться і почнеться банальщина. Навіть якщо раптом у нього приємні руки і неперевершений член. Думки про майбутнє чомусь завжди скочувались у якесь рутинне русло, і бажання спілкуватися пропадало. А може, вистачить випереджати події?

Вона ще раз повторила процедури, щоправда, вже без змащування горла, і вклалася. На прощання пальці набрали знайомий номер, відсилаючи візитівку з електронною адресою.

IV

Щойно розплющивши очі, Ірина зрозуміла, що Олегові побажання справдилися. Горла наче не було взагалі. Уперше за всі часи нескінчених ангін. А от чи виконані обіцянки? Комп'ютер вантаживсь, а вона нетерпляче помішувала в турці каву. Ні, цей не мав би розкидатися порожніми обіцянками, адже вона також уміла вчасно розкусити хто є хто.

Сторінка завантажилась, і новий лист відкрився. Справді. Ось і зворотна адреса. Ого! Листа було надіслано о пів на третю! Чому не спиться? Не дає самотність? Чи, навпаки, багато справ? Чи, може, через схильність думати довше над складними питаннями?

Сьорбнувши кави, почала читати.

Дорога Ірино!

Я радий, що є можливість спілкуватися таким способом. Дякую за просту і водночас геніальну ідею, Ви молодець. Тепер легше буде пояснити хоча б цю свою останню думку.

Не знаю, скільки Вам років, але за манерою висловлюватись та зрілістю думок роблю висновок, що до зелених дівчат Ви не належите. А отже, маєте певний життєвий досвід. Гадаю, у Вас були чоловіки. Згляньтесь назад — чи не всі вони виявились однаковими? Чи не з усіма знайомства відбувалися за стандартною схемою? Ні, звісно, один міг почати з квітів, а інший — із недоречних жартів. Я не про це. У подальшому кожен з них зумів продемонструвати Вам свої сильні сторони, інакше не став би Вашим. Потім його слабкі сторони Ви розкрили самі, не зумівши сховати при цьому і власних. Потім — конфлікт цих сторін: як слабких, так і сильних. А далі люди змушені розбігтись у надії, що наступного разу пощастить більше.

Хто вони для Вас тепер? Сіра маса. «Бувші». Усі однакові, які не виправдали Ваших сподівань. Чи варто додавати до списку ще одного? Навіть якщо припустити, що спочатку пощастить і справді започаткується отой «світлий» період стосунків? Ні, можна, звичайно, але це означатиме просування «накатаним», хибним шляхом без перспективи розв'язання основної проблеми.

Чим більше точок стикання у двох людей, тим вища ймовірність зустрітись з невідповідностями у стосунках. Це з одного боку.

З іншого — основна сила, яка рухає двох людей назустріч одне одному, — самотність. І директорія, в якій зустрілися ми з Вами, — саме та, котра найвищою мірою запобігає їй. Наявність людини, яка здатна Вас вислухати і зрозуміти, — ось те, що ліквідує самотність. А не секс, а не спільне вирішення господарських та фінансових питань, а не постійна фізична наявність цієї людини перед очима. Ні, інші фактори також діють у цьому напрямку, але погодьтеся — значно слабше, тимчасовіше, не так радикально. І ця закономірність тим правдивіша, чим вище розвинуті люди, про яких ідеться.

То ж скажіть самі, чи варто вводити інші, додаткові фактори, ризикуючи втратити при цьому отой головний, перший?

Залишалося тільки вражено похитати головою. Ірина зручніше вмостила ноутбук на колінах і видала відповідь.

У ваших висновках є частка істини, не заперечиш, адже кохання — це справді лише гра за правилами. Але разом з тим Ваш лист містить багато слабких моментів. Отже, за Вашою логікою я повинна лягати у ліжко з будь-ким, знаючи, що десь є дорога мені людина, з якою у нас взаєморозуміння, яка переживає за мене? Я повинна виховувати дітей з кимось іншим? Вирішувати важкі та принципові життєві ситуації сама у той час, коли існує хтось, кому я не байдужа?

Ви впевнені у правильності Ваших життєвих установок?

Він дав часу лише на приготування бутерброда і застелення ліжка.

Категорично не згідний, що кохання — гра за правилами. Це радше творчість, музика, де за допомогою обмеженої кількості нот відкривається нескінчене поле діяльності. Їх можна «складати» у різному порядку, з різними ритмом і розміром, у різних поєднаннях та з відповідною гучністю. І кожна створена мелодія навіть близько не нагадуватиме іншу. Тому мова про якісь правила тут надзвичайно відносна. Радше, я б сказав, ідеться про принципи, а це зовсім інше. Проте у житті не буває безпрограшних варіантів. Ті, хто лягає у ліжко, так само з нього встають. Ті, хто вирощує дітей, поступово припиняють розуміти одне одного і відчужуються. Ті, хто разом заробляють гроші, колись їх не поділять. Це — закономірний процес. Потреба ж у близькій людині, у спорідненій душі є завжди. От і вирішуйте, що важливіше. Тут кожен повинен сам.

Звісно, говорячи конкретно про нас із Вами, можна лише припускати. І якщо раптом колись Ви категорично забагнете зустрічі, я не відмовлю. Те, що можна при цьому отримати у найкращому випадку, обоє ми, гадаю, розуміємо. Зауважте — у найкращому, якщо він відбудеться. А от те, що можемо втратити, зрозуміємо лише згодом, якщо спілкуватимемося довше. Навіть якщо уявити, що у моїй особі Вам вдасться отримати справного коханця і багатого спонсора (хоча це дуже сумнівно, та й навряд чи Ви самі потерпаєте без цього), втратите потім значно більше. Що ж до себе, то будь-яких ілюзій стосовно цього взагалі не припускаю.

Усе в його висновках було аргументовано якнайкраще. Та й, поклавши руку на серце, Ірина і сама розуміла — багато у чому новий знайомий правий. Ну, не в усьому, звичайно. І це чітко розуміла, коли намагалась уявити Олегову зовнішність. Людина, яка так висловлюється, повинна мати інтелігентні манери, прямий відвертий погляд, проникливі очі. Не такі, як припустімо, у того ж Валерія, здатного лише бубоніти обридлі «штампи» і пнутися бути розумнішим та крутішим, аніж є насправді.

А якщо ні? Якщо Олег — маленький сірий «зачуханець», дарма що з розумом, якщо він не вміє пристосуватись у житті, тому й не спроможний вийти за межі телефонного знайомства? Тоді тим паче не варто тягнути його за вуха, адже зникне взагалі усе.

Ну що за думки?! Вони народжувалися незмінно, кожного разу, псуючи ауру. Пальці Ірини знову застукали по клавішах.

Багато у чому з Вами погоджуюсь. Однак навряд чи довго так протримаюся. Якщо наше знайомство розвиватиметься, якщо Ви ще більше зацікавите мене як людина, — обов'язково захочу Вас побачити. Незважаючи на небезпеку позбутися того, що є. Мій життєвий принцип — усе або нічого.

Інтернет працював на повну потужність, принаймні в їхньому взаємному напрямку.

Я зрозумів це одразу. Проте така позиція характерніша для людей, не цілком ознайомих з категорією «нічого». Ті, кому насправді відомо, що вона може означати, підходять до цього обережніше, зваженіше. Я знаю повною мірою, у що може вилитися поняття

«нічого», тому схильний якнайкраще цінувати будь-які надбання, можливі у житті. Ні, я також не люблю зупинятися на досягнутому, але до перспектив щось втратити, тим паче щось цінне, звик ставитися з більшою обережністю.

Ви нічого не сказали про горло. Напишіть хоч кілька слів. За цими дебатами я не забув і переживаю.

Як не дивно, вона вірила.

З горлом — повний порядок. Ви мене вилікували. Зате з деякими Вашими теоріями, пробачте, сіли у калюжу. Адже все-таки не змогли обійтися голим співчуттям, і навіть за телефонної форми знайомства намагалися взяти участь у проблемах людини, жінки, до якої відчули симпатію. Захотіли — і зуміли спромогтися на реальну допомогу. Справді Вам вдячна.

Але зловити його на нестикуваннях виявилось нелегко.

У житті є чорний та білий кольори. Але між ними зазвичай не буває різкої межі. Є поступовий перехід — гама відтінків. Та все ж, чорне і біле — це цілком різне. Часто «чорне» та «біле» вживають у переносному значенні. Спробуйте поділити все, що робиться, на добре та погане — навряд чи це вдасться, адже і тут усе відносно. Є купа такого, що займає місце десь посередині, й кожна конкретна людина знайде у будь-якому явищі більше доброго, ніж поганого, або ж навпаки. Аналогічно бувають виважені та безглузді вчинки. Між ними ще є вчинки з часткою виправданого ризику, ризиковані вчинки, безумні вчинки, і вже аж потім — зовсім безглузді. Перехід, як бачите, також дуже поступовий, проте виважені й безглузді вчинки — також зовсім різне, і якщо перше повинні робити всі, то друге — не повинен ніхто. І межа між ними у кожного своя — залежно від якостей людини. Математик або шахіст обере перше, картяр — десь посередині, повний ідіот завжди робить друге. Так і в наших стосунках: кожен бачить різницю між початковим і завершальним варіантом, проте межу, на якій варто зупинитися, обирає сам.

Ця думка була настільки логічною, що Ірина почала набирати текст, щойно дочитавши до кінця.

Ну, тоді Ви ближче до математика в усіх розуміннях, а я майже повна ідіотка. Сподіваюся, лише у переносному...

Та Олег не підтримав жартівливих інтонацій.

Ні, я вважаю, що Ви за натурою картярка. До того ж, досвідчена і здібна, щоправда, любите ходити по грані, яка межує з нерозумністю.

За всього бажання припинити дивуватися цій людині Ірина не могла такого зробити. Здавалось, у віртуальний простір разом із її фразами втікають побічні думки, риси характеру, переконання та недоліки. Він бачить і розуміє все. Чомусь раніше чоловіки — не лише близько знайомі, взагалі здавались їй свого роду примітивною масою. Багатим бракувало розуму, розумним — емоцій, емоційним — елементарної рішучості, практичності та власної думки. Цей випадав із загальної когорти.

Скажіть ще раз, будь ласка, — Ви звідкись знаєте мене? Мені постійно це здається.

Дарма. Проте, якщо здаватиметься і надалі, можу розрахувати для Вас імовірність потрапляння Вашого випадкового дзвінка до знайомої людини. Зрозумієте миттю — такого не буває. Ми абсолютно незнайомі люди, між нами відстань у кілометри. І це свідчить про те, що я таки не сів у калюжу, а значною мірою правий. І людина — це насамперед емоційно-розумова, лише потім — фізико-біологічна одиниця. Як бачите, не обов'язково їсти і спати з людиною, щоб скласти про неї правильне враження.

Але Ірина завжди мала про все власну думку, змінити яку було не так уже й легко. Тому продовжувала наполягати на-своєму.

Напевно, мої здібності пізнати людину на відстані значно скромніші. Тому, якщо це не суперечить Вашим переконанням, розкажіть про себе. Хоча б те, що не затягне Вас за межу, про яку йшлося. Хоча б у загальних рисах, адже мені справді це потрібно, навіть для такої форми стосунків. Насамперед, чи є Ви забезпеченою людиною. Незважаючи на те, що ми не плануємо очного знайомства, це має значення. Хотілося б знати і Ваш вік та сімейний стан. Які у Вас захоплення, чи підтримуєте фізичні кондиції? Згідна, це

банальності, проте вони, як на мене, важливі за будь-яких розкладів. Це ж візитка людини. Ну і, якщо раптом у Ваших традиціях виконання пікантних забаганок дами, — на чому їздите.

Ось і приїхали! Якщо цій людині скоро шістдесят, і вона змушена економити на їжі аби розрахуватися за газ, навряд чи бажання листуватися збережеться. Що ж, усе у цьому житті має початок та кінець. А розставатися треба вміти навіть з потрібними речами, якщо вони створюють дискомфорт. Цього разу ноут «думав» довше і, забравши його на кухню, Ірина заходилася готувати.

Саме тієї миті засигналив старий мобільний. Які люди! Напевно, він вже отямився від святкування Нового року і згадав про наболіле.

— Так, я вас слухаю, пане Валерію!

— Ірочко, куди ж ви так рішуче пропали! Я гадав, ви мого голосу вже й не впізнаєте!

— У мене цей номер занотований у пам'яті телефона, — незворушно відповіла, — тому на табло висвітлюється ваше ім'я. А голос справді впізнати важко. Напевно, ви сильно справили Новий рік...

— Ірочко, ми-то справили. А ви? Я обдзвонився. Хотів їхати вас розшукувати, але Альбіна відрадила.

— Валерію Миколайовичу, — обридло звівши очі до стелі, зітхнула Ірина, — по-перше, якщо ви телефонуєте до «Ірочки», то не туди потрапили. Ірочка — в іншому місці. Погляньте добре в інтернеті, самі знаєте, на якому сайті, а тоді набирайте. По-друге, Аля вчинила розумно, інакше новорічна ніч залишила б вам тільки неприємні враження. І по-третє, я відсвяткувала відмінно. Виспалася — не те слово.

— Виспалися?! — співрозмовник мало не ковтнув язика. — Ви хочете сказати, що справляли самі?!

— А хіба я казала, що сама? — у відповідь здивувалась Ірина. — Принаймні, не хотіла. Напевно, обмовилася.

— Хмхм... Ну а... тепер, після Нового року ми ж із вами можемо зістикуватись? У пристойному місці за гідною програмою... Чи у мене є конкурент? Напевно, той, з яким ви від мене втекли...

— Не знаю, чи є у вас конкуренти, — майже по складах видала вона, — а у того, кого ви маєте на увазі, схоже, їх справді нема.

— Схоже? — зрадів Валерій. — Тобто, ще точно невідомо. Це вже інший базар. Отже, поборемося. Пропоную оголосити конкурс. Ось

цивілізований підхід! До речі... А на фіга ви мені радили суші без соусу їсти? Це ж така гидота! Зовсім як трава...

— Стоп! — перервала Ірина. — Ви й далі неухважні. А хто казав — їсти? Ви взагалі зберігаєте смс-повідомлення жінки, на яку претендуєте?

— Аякже! — злякався Валерій. — Обов'язково! А...

— То відкрийте просто зараз і перечитайте. Там немає жодного слова про те, щоб їсти.

— А... що ж я мав з ними...

Це виглядало — навмисне не придумаєш. Те, що крутилося «автоматом» у нього на язиці й мало б злетіти за наявності іншого співрозмовника, «опускаючи» його, ніяк не вкладалось у голову Валерія стосовно самого себе. Вона сміялася довго і голосно. Сміх, здавалося, розривав груди. Трапляються ж такі люди!

— Валерію... — це вимовилося насилу. — Я... пробачте... я справді людина без комплексів... але розтлумачувати до такого рівня, щоб аж... ну, не можу. Попросіть, нехай Аля розповість вам анекдот про те, як пацієнт ковтав свічки, аби вилікувати геморой. Таке вона запам'ятовує, а оповідати у неї краще вийде. Ні, справді...

— Ну гаразд... — тепер у його голосі чулися не лише збентеженість, а й образа, хоча можна було побитись об заклад — не пов'язана з розумінням ситуації. — То я сподіваюся на зустріч із конкурентом і прозорі вибори.

— Гаразд, подумаємо, — пообіцяла Ірина.

Ноут давно впоравсь із завданням і вже чекав. Ну, ось. Відчуття, що справді зустріла Новий рік не сама, утвердилося, коли натискала клавішу розпакування листа.

Не бачу в поставлених запитаннях нічого дивного і спробую якнайкраще задовольнити Вашу цікавість, хоч загалом і не люблю «хвалити» себе. Річ у тому, що, розповідаючи про себе, людина так чи інакше вдається до власної оцінки, нав'язуючи її іншій, адже безбарвна об'єктивна розповідь про власну персону — справа нереальна. Однак усе ж таки спробую.

Звісно, я не належу до олігархів, проте забезпечую себе повністю, якщо йдеться про власні потреби. Принаймні, забігаючи вперед, зауважу, що причиною невдач в особистому житті фінансові проблеми не стали. Мені скоро сорок. У минулому — перший розряд із

плавання, тепер лише домашній тренажер, щоправда, регулярно. Їжджу на «Хонді», звичайно ж, не новій, проте завжди мрію ходити пішки. Захоплення — як у більшості пересічних, нічого особливого. Слухаю музику, читаю книжки. Футбольний уболівальник. Розлучений. Самотній не лише як чоловік, а й як людина. Хотів би сподіватися, що тепер уже не зовсім. Це те, про що просили Ви. Додам і від себе — те, що вважаю важливим. Від алкоголю не залежний, хоч іноді можу. Не палю зовсім. Ревнивий, тому спогадами про Ваші амурні пригоди, які виникнуть під час нашого знайомства, просив би не ділитися.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ